

R.

RADIX.

Radix potestatis ad peccandum est intellectus. v, 265, n. 52.

RAREFACTIO.

Rarefactio quantitatis, vide quantitas.

RATIO.

Rationis instantia, et signa quomodo in Deo distinguantur, et secundum quæ connotata. iii, 334, n. 29.

Usum rationis attingens, in primo instanti peccare potest, ob naturæ corruptionem, quod in Angelo esse non potuit, ob naturam integram. iv, 913, n. 27.

Ratio quomodo concurrat ut constituat actum bonum, seu recte regulatum. vi, 20, n. 17.

Ratio non potest proponere contra legem formaliter, sed contra legem materialiter, et prout in re tantum: et quomodo hoc intelligatur. vi, 25, n. 33.

RATIONALIS.

Rationalia quomodo se moveant in finem. v, 43, n. 34, vide actiones humanæ et finis.

RAZIAS.

Razias an sit excusandus in se occidendo. vi, 37, n. 30, 32.

REATUS.

Reatus pœnæ æternæ est effectus peccati, vide corruptio et macula.

Reatus pœnæ æternæ requirit ad sui reparationem gratiam supernaturalem saltem extrinsecam ipsius voluntatis Dei, etiam in statu puræ naturæ. vi, 773, n. 7, vide gratia supernaturalis.

REBELLIS.

Rebelles lumini, id est, gratiæ Dei. iv, 994, n. 19.

RECTITUDO.

Rectitudo naturalis quomodo obligat. iii, 537, n. 21.

Rectitudo actus, vide regula.

Rectitudo voluntatis quomodo ad beatitudinem pertineat. v, 235, n. 24.

Rectitudo voluntatis debet antecedere beatitudinem. v, 244, n. 1.

REFLEXIO.

Intellectus reflectit se supra seipsum, volens cognoscere seipsum. iv, 922, n. 9.

Anima nostra, ob conversionem ad sensibilia, impeditur reflexione intelligere se ipsam immaterialiter pure, per seipsam. iv, 525, n. 13, vide cognitio sui.

REFLUXUS.

Fluxus, et refluxus maris ex impressione celesti non est præternaturalis aquæ, sed perficiens illam. v, 831, n. 69.

REGIMEN.

Non est contra illius rationem pro toto orbe quod sint diversi reges, secus est de regimine ecclesiastico. vii, 192, n. 30.

REGNUM.

Regni successio ad quem pertineat, licet possita iudicibus sententiari juxta probabilem sententiam in vi justitiæ commutativæ; in vi tamen legalis justitiæ debet sententiari juxta sententiam probabilem, et magis convenientem bono communi regni. vi, 172, n. 55.

Regni successio ad quem pertineat quomodo, et a quibus iudicibus sit judicandum. vi, 170, n. 47.

Regnum Aragoniæ adjudicatum fuit Ferdinando infanti Castellæ per iudices deputatos a regno quorum unus fuit D. Vincentius Ferrerius ordinis Prædicatorum. vi, 170, n. 47.

Regnum Portugaliæ per semetipsum eligit in regem Joannem primum. vi, 70, n. 47.

REGULA.

Actus moralis subijcitur regulæ. Si ergo ei conformatur, inde habet rectitudinem: si autem ab ea deflectit, inde sortitur obliquitatem. iv, 877, n. 11.

Nihil aliud est peccare, quam deficere a regula. iv, 878, n. 13.

Regula autem illa vel est lex naturalis, vel est lex supernaturalis. iv, 878, n. 13.

Lex naturalis seu regula immobiliter adheret Angelo, quia in ipsamet naturæ comprehensione habetur ita quod Angelus naturam suam perfecte cognoscendo, non potest avertere aspectum suum a lege naturali, nec errorem, aut deceptionem circa hæc naturalia, et naturaliter sibi impressa pati potest primo, et directe. iv, 878, n. 13; 881, n. 18; 882, n. 19, 20.

Lex autem seu regula supernaturalis non cognoscitur sic ab Angelo, quod ab ea avertere non possit aspectum suum, et errorem pati practicum, seu inconsiderationem circa eam. iv, 919, n. 36.

Hoc autem non facit Angelum simpliciter impeccabilem, et pro omni statu, et respectu omnis regulæ; sed solum pro aliquo statu particulari. iv, 880, n. 15.

Regula actionum liberarum, et finis earum naturalis, est Deus, ut naturaliter cognitus, et diligibilis super omnia. Ex quo infertur omnia præcepta ejus esse implenda, et omnia creata amanda esse propter ipsum et in ipsum ordinando. iv, 880, n. 15.

Regula, vide actus moralis, conformitas, lex et prudentia.

Regula peccati mortalis, vide arbitrium.

Regula juxta quam sumit unitatem finis cuius gratia est finis cui. v, 140, n. 14; 141, n. 15.

Regulæ rationis sunt extrinsecæ actibus obiective (quod realem ordinem ponit in actu) non extrinsecæ denominative. v, 637, n. 56.

Quoad regulam generalem, in omnibus quæ certa fide non constant attendendum est ad naturam rerum. viii, 401, n. 5.

Quando reduplicatio est totalis præjacens regulæ debet esse vera. viii, 527, n. 16.

REGULO.

Hæc omnia regulant actiones Angeli, prout sunt in ordine naturali, circa Deum, ut auctorem naturæ. Elevatur autem Angelus supra hunc ordinem, quando tendit in Deum, ut auctorem gratiæ, et gloriæ. Unde circa hoc peccare potest, quum ambulat per fidem, quia obscure, et non clare procedit. iv, 880, n. 15.

Quod si avertitur a fine supernaturalis, non potest perfectam subjectionem in naturalibus retinere et regulare. iv, 881, n. 16; 885, n. 22; 887, n. 24; 893, n. 32; 895, n. 34.

Esto in speculativis manserint omnia integra in dæmonibus, non tamen sic in practicis manent regulata; præternaturaliter enim agunt. iv, 881, n. 16, vide defectus dictaminis.

Non subijci superiori, ut regulanti, et mensuranti actus rationis, est conditio generalis cujuscunque peccati. iv, 938, n. 16.

RELATIO.

Relatio rationis, et relatio veritatis quid sint. iii, 74, n. 6.

Relatio quomodo mutari potest in oppositam. iii, 103, n. 29.

Relationes fundatæ in actu immanente attingente creaturas ad intra, mutari non possunt, nisi mutetur actus ut immanens. iii, 268, n. 9.

Relatio non est duorum absolutorum connotatio, et assistentia, sed est aliquis præterea, scilicet respicientia, et ordo, quo comparatur unum extremum ad aliud. iv, 173, n. 5.

De relatione in et ad in divinis. iv, 45, n. 19; 185, n. 1; 208, n. 5; 220, n. 26; 284, n. 38; 405, n. 29; 408, n. 32.

De relatione, quæ est in Deo. iv, 52, n. 28.

Ubi non obviat oppositio relationis, omnia sunt unum in divinis. iv, 49, n. 23; 344, n. 26.

Fundamentum relationum divinarum est essentia divina, quæ est unum quid entitative, sed eminenter plura. iv, 344, n. 26.

Relatio non potest intelligi ante suum fundamentum. iv, 344, n. 26.

Relatio in divinis dicit perfectionem, eamque multiplicat, quoad esse in, non autem quoad esse ad. iv, 61, n. 39.

Relationes reales in Deo solum fundari possunt in actione. iv, 70, n. 9; 76, n. 18, vide pluralitas.

Relatio realis in tribus innititur fundamentis. iv, 70, n. 9.

Relationes non dicunt incommunicabilitatem, nisi respectu sui termini, sui que correlativi. iv, 72, n. 11, vide communicabilitas.

In Deo dari relationes reales est de fide. iv, 171, n. 2; 172, n. 3, 4.

Relationes divinæ sola ratione distinguant absentia. iv, 174, n. 7.

Quomodo relatio se extrinsece habeat ad essentiam. iv, 196, n. 19.

Relatio est de intellectu personæ, non de intellectu essentiæ, ex parte modi significandi, bene autem ex parte rei significatæ. iv, 196, n. 20.

Vel relatio non est de conceptu essentiæ, tamquam prædicatum adæquatum, et convertibile cum ipsa, et ut constitutivum essentialis rationis, sed bene tamquam illi inadæquatum. iv, 196, n. 20.

Denique relatio non ingreditur conceptum essentiæ, et prædicatum eam constituens, sed bene ut eam terminans, et modificans. iv, 196, n. 19.

Relationes divinæ quomodo dicant perfectionem. iv, 206, n. 2; 208, n. 5.

Relationes divinæ dicunt perfectionem, sed non explicant eam nisi per ordinem ad subjectum, et fundamentum, non autem in ordine ad terminum. Et consequenter non multiplicantur istæ perfectiones, quia non multiplicatur fundamentum. iv, 209, n. 8.

Solum in his, quæ sunt ad aliquid, invenitur secundum propriam rationem, et non realiter, quod in aliis generibus non invenitur. iv, 214, n. 15.

Relatio, ut relatio est, et ut opposita suo correlativo est perfectio in se, entitative, vel subjective, non autem terminative. iv, 215, n. 16.

Relatio non indiget fundamento, ad existendum, sed ad respiciendum. iv, 246, n. 20.

Relatio, ut opposita, specificative, et secundum se, constituit personam, non autem prout opposita est reduplicative et in exercitio. iv, 246, n. 20.

Essentia divina per relationes redditur subsistens terminative, et incommunicabiliter. iv, 264, n. 24.

Non sunt concedendæ quatuor res relationis in Deo, sicut Durandus dicit. iv, 281, n. 32.

Relatio, seu respectus in finem quadruplex esse potest. v, 109, n. 3.

Actualis relatio in finem actualem, intentionem, et amorem actualem finis postulat. v, 109, n. 4.

Quid requirat virtualis relatio in finem. v, 109, n. 4.

Quid sit relatio in finem interpretativa. v, 112, n. 10.

Relatio habitualis in finem in quo consistat. v, 113, n. 13.

Relatio habitualis in Deum, vide habitualis relatio.

Relatio actus in ultimum finem tamquam in rem volitam dupliciter potest intelligi. v, 119, n. 25, vide finis ultimus.

Relatio actus in ultimum finem debet esse saltem virtualis, et habitualis non sufficit. v, 123, n. 32.

Relatio virtualis saltem in Deum ultimum finem requiritur ad meritorium opus. v, 129, n. 44.

Quod colligitur ex Tridentino. v, 130, n. 49.

Relatio in Deum qualiter requiratur ad meritum de condigno, et ad meritum de congruo. v, 132, n. 51.

Relatio habitualis in Deum invenitur in peccato veniali, quomodo non se habeat mere concomitanter in subjecto. v, 156, n. 56.

Relatio transcendentalis realis potest terminari ad non entia, et non existentia. v, 634, n. 47.

Relatio quæ in actu morali est ad objectum, vide actus moralis et moralitas.

Relatio unica patris sufficit ut ad plures filios terminetur, sive plures, sive paucos. v, 685, n. 19.

Transcendentalis est idem relatio ista cum entitate rei prout ab aliquo dependenti. viii, 142, n. 22.

Forma relationis non infert mutationem in subjecto denominato. viii, 516, n. 15.

Relatio fundata supra actionem, et passionem, ipsis transeuntibus, manet fundata in termino actionis, et passionis. viii, 145, n. 30.

Si omnes tres Personæ assumerent eandem naturam ex parte naturæ non daretur in eis unica relatio. viii, 144, n. 29.

Relatio unionis humanitatis ad Verbum fundatur in ipsa entitate humanitatis, ut realiter immutate, et passive tracta ad Personam Verbi. viii, 144, n. 29.

Non potest ad æqualitatem explorare totum debitum, quod Deo debemus, et sic est pars potentialis justitiæ. viii, 9, n. 11.

Solum respicit cultum Dei. viii, 27, n. 61.

RELAXATIO.

Relaxatio obligationis voti non fit per mutationem physicam, sed moralem. vi, 880, n. 20.

RELIGIO.

Religio virtus plures actus specie incompleta, et materiali distinctos continet, ut votum, juramentum, orationem, adorationem, etc. v, 539, n. 13.

Religio est pars potentialis justitiæ, et una ex septem speciebus justitiæ non rigorose. vi, 487, n. 1, vide justitia.

Religio inter partes justitiæ est nobilior virtus includens in se etiam pœnitentiam, quæ a religione non distinguitur, vel illi est annexa. vi, 567, n. 37.

Religio infusa dicitur pietas, et etiam latría. vi, 668, n. 9.

Religio infusa quomodo differat a dono pietatis, vide pietatis donum.

Religio infusa cultum reddit Deo ratione beneficiorum supernaturalium, vi, 668, n. 9; 670, n. 13.

Religio hæc nec secundo extenditur ad exhibendum cultum creaturis, et quare. vi, 672, n. 18; 693, n. 22.

Religio non est virtus theologica, sed moralis. vii, 680, n. 2.

Religio est potentialis justitiæ, non quia deficit a ratione debiti, sed quia non potest æquale reddere. vii, 859, n. 9.

Religio non habet pro objecto Deum, sed aliquid Dei. vii, 872, n. 5.

Religio ordinat hominem ad solum Deum, et quare. vii, 681, n. 5.

Quod respectu religionis est materiale, comparatur ad duliam formaliter. vii, 633, n. 44, 45.

Ex eo quod aliquæ religiones extinctæ sint, non sequitur ipsas esse malas, vel earum

regulæ, sed earum professores non bene uti illis, vide ordo.

Quamvis religio sit perfectior virtus quam dulia, tamen quid excellentius est sanctos coli per duliam, quam per religionem. vii, 645, n. 76.

Religio est una secundum speciem atomam. vii, 656, n. 7.

Religio habet pro objecto formali exhibere reverentiam Deo secundum rationem primi principii, et pro fine proximo solvere rationem hujus debiti. vii, 656, n. 9.

In eadem virtute religionis respectu Dei adunantur pietas, observantia, dulia, et gratitudo, quæ respectu hominis sunt diversæ virtutes. vii, 662, n. 22.

Religio quomodo ad Deum ut ad finem ordinetur. vii, 687, n. 24.

Religio perfectior est cæteris virtutibus moralibus. vii, 691, n. 1.

Quomodo præferatur religio justitiæ legali. vii, 693, n. 9.

Humilitati etiam præferatur religio. vii, 699, n. 25.

Religio infusa excedit pœnitentiam. vii, 702, n. 32.

Religio habet aliquos actus exteriores, et corporeos. vii, 705, n. 2.

Et a religione non solum sunt imperative, sed etiam elicitive. vii, 708, n. 11.

Religio est idem cum sanctitate. vii, 211, n. 2; 712, n. 3, vide oratio.

Religio respicit redditum cultus divini pro beneficio creationis. viii, 83, n. 7.

RELIGIOSUS.

Religiosus emittit votum validum de re non prohibita, non contradicente prælato. vii, 875, n. 1.

Quod si religiosus voveat rem in religione prohibitam, votum non est validum. vii, 875, n. 1.

Quod verum est etiam si religiosus ignoraverit esse prohibitam, postea tamen scit. vii, 875, n. 1.

Quod si religioso offeratur talis prohibitio, incipiet votum obligare. vii, 875, n. 1.

Et idem dicendum si religiosus domicilium mutet in quo talis prohibitio non est. vii, 875, n. 1, vide prælatus et votum.

Religiosi ordinis militaris non tenentur ad recitandum officium divinum. vii, 818, n. 2.

Idem dicitur de illis religionibus, in quibus solum ad laica ministeria religiosi disputantur. vii, 818, n. 2.

Aliarum autem religionum, quæ assistentiam chori habent, omnes religiosi, etiam

si in sacris non sint constituti, tenentur sub mortali ad officium divinum quotidie recitandum. vii, 818, n. 3.
 Religiosus conversus, seu laicus non tenetur ad officium divinum. vii, 820, n. 7.
 Si aliquis religiosus uschoro deputatus, transfertur ad statum conversorum, non tenetur recitare officium. vii, 820, n. 8.
 Secus vero est si aliquis religiosus ejiciatur de conventu ad sæculum, vel ad triremes damnatur. vii, 820, n. 8.
 Religiosus dispensatus a papa ut matrimonium contrahat, non tenetur ad officium recitandum. vii, 820, n. 9.
 Religiosi qui ingrediebantur religionem antiquitus emittebant votum simplex, saltem religionis in communi. vii, 834, n. 5.
 Religiosus si velit contendere de nullitate voti facti, intra quinquennium, debet causam proponere coram prælato, alias non admittetur ad iudicium. vii, 837, n. 2.

REMEDIIUM.

Peccati non fuit remedium subsecutum ad incarnationem. viii, 402, n. 27.
 Fuit motivum proximum ad incarnationem etiam quoad substantiam. viii, 406, n. 41.

REMISSIO.

Remissio peccati in diversas formalitates est effectus gratiæ, et pœnitentiæ. vi, 860, n. 1.
 Remissio peccati in suo conceptu dicit ablationem peccati quoad rationem maculæ et offensæ. vi, 862, n. 6.
 Remissio peccati, et infusio gratiæ considerari possunt in ratione motus, vel mutationis, et quomodo fiat. vi, 863, n. 1.
 Remissio peccatorum aliam mutationem dicit, quam justificatio. vi, 863, n. 1.
 Remissio peccatorum cum mutatione intrinseca in anima fit. vi, 863, n. 1.
 Remissio peccati est finis, et consummatio justificationis, et quomodo hoc sit intelligendum. vi, 865, n. 1.
 Remissio peccati perfecta fieri non potest sine divina dilectione de se productiva gratiæ. vi, 874, n. 6.
 Remissio peccati imperfecta fieri potest sine gratia acceptante ad divinam amicitiam. vi, 874, n. 6.

Remissio culpæ nequit intelligi nisi adsit infusio gratiæ. vi, 874, n. 6.
 Remissio perfecta, et adæquata peccati, et remissio imperfecta, et inadæquata quid sint. vi, 875, n. 8.
 Remissio peccati facti etiam in statu puræ naturæ est remissio alicujus supernaturalis effectus. vi, 875, n. 10.
 Remissio peccati est cessio, et condonatio juris. vi, 875, n. 10; 876, n. 11.
 Remissio perfecta peccati mutationem physicam per formam actualem petit, non per habitualement. vi, 876, n. 11.
 Remissio peccati nequit fieri solum cum mutatione attritionis sine gratiæ infusione. vi, 877, n. 12.
 Remissio peccati cadens super attritionem perinde se habet ac si supra nullum actum caderet. vi, 877, n. 12.
 Remissio peccati tollens illud absolute, et intrinsece a subjecto, licet gratiam de facto non infundat, inducit tamen aliquam communicationem honorum. vi, 877, n. 13.

REPARATIO.

Reparatio a peccato, vide peccatum.

REPROBATIO.

Reprobationis variæ acceptiones, juxta ejus causas, et effectus. iii, 809, n. 1.
 Reprobatio est actus specialis dispositionis seu providentiæ divinæ circa exclusos a vita æterna. iii, 811, n. 2.
 Quid reprobatio importat tam ex parte intellectus quam voluntatis. iii, 811, n. 2.
 Reprobatio est præscientia malitiæ, et præparatio pœnæ. iii, 811, n. 4.
 Reprobationis positivæ, et negativæ distinctio. iii, 813, n. 10; 814, n. 11.
 Reprobatio parvulorum, et adultorum an distinguatur. iii, 814, n. 12.
 Reprobatio formaliter, et essentialiter, et adæquate dicit providentiam divinam circa creaturas deficientes ab æterna vita cum voluntate permittendi culpam non remittendam, et præparandi pœnam non terminandam. iii, 815, n. 13.
 Reprobatio negativa providentia non est, sed privatio electionis. iii, 816, n. 15.
 Reprobationis causa an detur ex parte reprobi. iii, 822, n. 2.
 Reprobatio sive exclusio a gloria spectat ad

positivam Dei providentiam. iii, 826, n. 11.
 Reprobatio positiva, et negativa per quid distinguantur. iii, 844, n. 38.
 Reprobatio duos actus dicit, scilicet punitio- nis, et denegationis misericordiæ. iii, 855, n. 52.
 Reprobationis effectus nomine quid intelligendum sit. iii, 857, n. 1.
 Reprobationis actus est justitiæ vindictivæ, non misericordiæ. iii, 872, n. 26.

REPROBUS.

Reprobi cur dicantur in reprobatione præ- citi. iii, 885, n. 6.

RES.

Res ad extra causantur a Deo finaliter. v, 41, n. 30, vide Deus.
 Res inanimatæ, vide finis.
 Res diverso modo specificantur. v, 46, n. 4.

RESOLVO.

Resolvere privative et omissive quid. iii, 289, n. 25.

RESPECTUS.

Respectus rationis cur non constituent ideas formaliter. iii, 38, n. 22.
 Quomodo respectus rationis sunt formalis ratio ideas multiplicandi. iii, 39, n. 25.
 Respectus ideales non formantur ab intellectu divino. iii, 40, n. 28; 42, n. 33.
 Respectus ideales quomodo se habeant in idea. iii, 48, n. 47.
 Quomodo respectus ideales sint ab æterno. iii, 51, n. 55.

RESPIRATIO.

Respiratio non erit in corporibus gloriosis. v, 339, n. 19, vide corpus gloriosum.

RETRACTO.

Dæmones nunquam retractant, quod semel eligendo, vel judicando determinaverint. iv, 988, n. 89; 989, n. 10; 994, n. 19; 1002, n. 29; 1004, n. 31; 1008, n. 3, 4.

RETRIBUO.

Retribuens aliquid pro merito obligari potest ab aliqua lege sibi imposita, vel positiva, vel naturali. vi, 905, n. 34.

RETRIBUTIO.

Præmiorum retributio vel distributio quomodo sit a Deo. iii, 553, n. 18.
 Retributio præmiorum pro meritis est proprie materia justitiæ distributiæ. vi, 906, n. 6.
 Retributio pœnæ pro demeritis, ut sit a persona publica fit secundum rationem justitiæ proprie dictæ tam commutativæ, quam distributiæ, et quomodo. vi, 907, n. 11.
 Retributio meritorum in Deo vere, et proprie est actus justitiæ distributiæ, servans tamen modum commutativæ. vi, 908, n. 13.

REUS.

Reo favendum est quando dubitatur de jure possidentis. vi, 151, n. 23; 180, n. 44.

REVELATIO.

Facta revelatione potest aliquis naturali discursu probabiliter de mysterio Trinitatis cognoscere. iv, 272, n. 15.
 Relatio, seu respectus in finem quadruplex. Revelationes privatæ an sint credendæ, et sequendæ pro formando conscientia probabili. v, 140, n. 36.
 Revelatio divina est ratio formalis fidei. vii, 40, n. 14, vide fides.
 Revelatio virtualis sive mediata distinguitur specie a revelatione immediata. vii, 20, n. 13.

Revelatio absoluta de sua condemnatione potest alicui fieri a Deo. vii, 390, n. 2.
 Hæc autem potest fieri dupliciter, vel revelando simul peccatum propter quod damnatur, vel solum damnationem æternam. vii, 390, n. 2.
 Si alicui fiat revelatio absoluta de sua condemnatione, et de peccato pro quo damnatur, adhuc potest peccare peccato desperationis. vii, 396, n. 17.
 Tenebiturque non desperare. vii, 802, n. 20.
 Revelationem de condemnatione nunquam credendum est practice loquendo esse absolutam. vii, 396, n. 18.
 Si tamen hæc revelatio fiat alicui, non teneatur servare præceptum sperandi vitam æternam. vii, 397, n. 21.
 Revelatio quæ fit alicui beato est duplex, matutina, et vespertina. vii, 786, n. 30.
 Revelatio quæ fit beatis extra Verbum, adhuc est duplex. vii, 787, n. 31.
 Revelationes beatorum extra Verbum semper derivantur ad inferiores mediantibus superioribus. vii, 788, n. 35.
 Si alicui fiat revelatio absoluta de damnatione alicujus, non posset pro ejus salute orare oratione absoluta. vii, 801, n. 16.
 Revelatio absoluta de damnatione propter omissionem sperandi, vel orandi est implicatoria. vii, 802, n. 19.
 Revelationes privatæ quæ ad fidem communem non pertinent, non creduntur fide, quæ est virtus theologica. vii, 114, n. 3.
 Poterunt tamen hæc revelationes credi fide communiter dicta. vii, 114, n. 3.
 Qui revelationi privatæ a Deo sibi factæ non crederet, infidelis esset infidelitate qua-

SABELLIANI.

Sabelliani, vide Sabellius.
 Quidam tamen asserunt Sabellianos fuisse Patri passianos cognominatos. iv, 4, n. 4.

SABELLIUS.

Ex unitate essentiæ divinæ unam Personam divinam asseruit Sabellius, quæ, ut Persona ingenerata diceretur Pater, ut incarnata diceretur Filius, ut sanctificans homines diceretur Spiritus sanctus. iv, 2, n. 1.

dam privata, quæ ad speciem infidelitatis, quæ est hæresis, reducitur. vii, 116, n. 7.

REX.

Rex, vide princeps.
 Reges temporales non habent jurisdictionem spiritualem, sed temporalem. vii, 185, n. 19.
 Reges non habent dominium civium suorum vitæ. vii, 479, n. 4.

ROMA.

Per Babylonem Roma in Scriptura intelligitur. vii, 204, n. 15.
 Romam destruendam fore tempore antichristi communiter dicitur. vii, 208, n. 22.

ROMANUS.

Varii errores circa Romani pontificis auctoritatem. vii, 175, n. 2; 196, n. 1.
 Romanus pontifex est successor Petri. vii, 497, n. 3.
 Non est certum fuisse conjunctum pontificatum Ecclesiæ cum Romano ex jure divino. vii, 203, n. 12.
 De fide tamen est Romanum pontificatum habere de facto conjunctam sibi universalem Ecclesiæ potestatem. vii, 204, n. 15, vide Ecclesia, papa, Scriptura sacra et summus pontifex.

S.

Sabellius cum Noëto convenit, præter hoc quod non dicit Patrem esse passum. iv, 4, n. 4.
 Sabellii hæresim Priscillianistæ in Hispania tenuerunt et Michael Servetus non ita pridem. iv, 4, n. 4; 16, n. 21.

SACERDOS.

Sacerdos simplex potest conferre sacramentum confirmationis ex dispensatione papæ. vii, 215, n. 5.
 Quamvis habeat characterem permanentem,

non tamen habet virtutem ad consecrandum permanentem. viii, 448, n. 45.
 Sacerdotes antiquæ legis fuerunt mediatores inter Deum et homines dispositive, et ministerialiter. vii, 784, n. 24.
 Sacerdos non potest offerre sacrificium missæ pro excommunicato etiam tolerato. vii, 800, n. 15.
 Sacerdotes non obligantur quotidie sacrificare, sed in præcipuis solemnitatibus. vii, 812, n. 3.
 Ex præcepto juris tenentur sacerdotes quotidie ad recitandum officium divinum. vii, 816, n. 1.
 Quamvis habeat characterem permanentem, non tamen sacerdos habet virtutem ad consecrandum permanentem. vii, 448, n. 45.

SACRAMENTUM.

Sacramentum, vide absolutio.
 Sacramenta non operantur in intrinseco separationis animæ a corpore. iv, 979, n. 31.
 Ad sacramentorum ministrationem sufficit attentio virtualis juxta rituale Romanum. v, 125, n. 34.
 Sacramentum causat gratiam ex opere operato, si recipiatur exterius de facto. vi, 103, n. 69.
 Sacramentorum minister, vide confessarius et minister sacramentorum.
 Sacramenta tenentur acire omnes, præsertim illa quæ magis necessaria sunt, et quæ suo tempore recipiuntur. vii, 104, n. 8.
 Sacramentum baptismi includitur in articulo salvatoris. vii, 131, n. 5, 6.
 Idem dicendum de sacramento pœnitentiæ. vii, 131, n. 5, 6.
 Sacramentum eucharistiæ reducitur ad articulum omnipotentia, et ad articulum salvatoris, imo ad articulum, quo credimus sanctam Ecclesiam catholicam. vii, 132, n. 8.
 Imo secundum magistrum Soto reducitur ad articulum communionis sanctorum, et quare. vii, 132, n. 8.
 Quare non ponatur specialis articulus fidei pro isto sacramento. vii, 132, n. 8.
 Sacramentum analogum attributionis. ix, 4.
 Ut hic sumitur in genere signi, ex ipsa ratione talis analogi, scilicet in genere causæ formalis. Ratio signi ipsa generica et per se in sacramentis. ix, 6.
 Sacramenta novæ legis speciali ratione causæ: ratio hæc in illis subordinata rationi signi. ix, 6.
 Ratio causæ quasi differentialis, ut ex peculiari institutione Christi, et ut causant modo sacramentali. ix, 9, 17, 36.
 Sacramentum, ens rationis, reale ex fundamento, sicque vere existens. ix, 10.
 Signum ad placitum et ex impositione: supposita tamen aliqua aptitudine ex similitudine: formaliter relatio rationis: non denominatio extrinseca. ix, 11.
 Sacramentum, non simpliciter ens rationis, sed pro formali, et secundum quid. Materia ejus tota substantia, et ex qua ens rationis ut in materia reali, non ut cognita. ix, 16.
 Unum per se, etiam materialiter et definibile. ix, 19, 43.
 Sacramentum, signum sacrum tam ex parte rei significatæ, quam significantis. ix, 20.
 Ex hoc altero ritus sacer et cærimonia, actus religionis quasi materialiter et objective. ix, 9.
 Conditio per se annexa sacramento, non ipsa ejus ratio. ix, 21.
 Sacramentum ex communi sua ratione, nec causa legalis, nec vere sanctitatis: cujus una ratio, esse signum. ix, 23.
 Deputatio ad divinum cultum, per modum signi. ix, 23.
 Signum practicum, sed non effectivum. ix, 27.
 Sacramentum vi sua signum practicum, quasi active et ad finem dirigens, non ut medium ordinatum passive. ix, 33.
 Quid practicum et intellectus practicus, unde signum practicum. ix, 33.
 Sacramentum signum rei sacræ pertinentis ad hominem, eumque sanctificantis. ix, 39.
 Definitio hæc per verum genus et differentiam: per eam exclusa signa rei sacræ, ut non sint sacramenta. ix, 41.
 Signa gratiæ demonstrativa, etiam vetera. ix, 45.
 Sacramentum quid univocum ad nova et vetera. ix, 46.
 Analogum sancto doctori in sententia ex aliorum sententia. ix, 49.
 Non signum unius rei tantum: omnia significant auctorem sanctitatis et formam, et ad quem finem fiat; nec ex hoc signa ambigua aut analogia. ix, 52.
 Expressius significatum in omnibus gratia et forma sanctificans; etiam in eucharistia: alii affirmant, alii negant. ix, 58.
 Sacramentum res sensibilis essentialiter, nec signum formale, sed instrumentale. ix, 59.
 Sacramentorum res determinatæ per divinam institutionem. In lege naturæ deter-